

18/4 - 21/4 - 1937 371 3050m

Palladium-Storfilmen
DON QUIXOTE

Isenesat af
Lau Lauritzen

P R O G R A M M E T

25 ØRE

Den første danske Verdensfilm.

CERVANTES' Roman »Don Quixote« er et af Verdenslitteraturens Mesterværker. Den er læst og beundret af Generation efter Generation — den er oversat paa mangfoldige Sprog. Don Quixote, Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse, og Sancho Panza, den tykke, dumfjiffige Væbner er to uforlignelige Typer, komiske og dog sympatiske, nationale og dog almenmenneskelige. Det var egentlig Cervantes' Hensigt ad Parodiens Vej at ramme en Pæl igennem de dengang saa yndede Ridderomaner, han betragtede som en slet og usund Læsning. Dette lykkedes ham. Ubevidst har han tillige lagt mere deri, saa at hans Bog er blevet en uforgængelig Satire over al daarlig Romantik, over al malplacret Idealisme; men hans ædle og humane Digteraand ledsager Satiren med et medfølende Smil over den evige Brydning mellem Ideal og Virkelighed i Menneskelivet.

Vi maa indrømme, at Cervantes' store, satiriske Værk kun er lidet kendt herhjemme, navnlig fordi der i en Aarrække ikke har foreligget tilgængelige Udgaver — men alle kender dog de to berømte Skikkelser — og Palladiums Don Quixote-Film vil uden Tvivl skabe fornyet Interesse om Romanen, der nu er udkommet i to nye danske Udgaver, hvoraf den ene er illustreret med Billeder fra Filmen.

Et betydeligt Arbejde og en stor Kapital er ofret paa Optagelsen af Don Quixote. Ude omkring i Europa er denne Storfilm blevet modtaget med den største Anerkendelse, og Premièren i Palads-Theatret i København blev en stor kunstnerisk Succes for Lau Lauritzen og hans Skuespillere.

De fleste af Filmens Størværker kommer ellers fra Amerika, det mægtige Dollarsland, hvor man raader over den store Kapital, der kunstneriske og tekniske Dygtighed, som Optagelsen af saadanne Storfilm kræver. Men de danske Film staar nu engang vort Hjerte nærmest, og det vil derfor glæde alle, at Don Quixote er blevet en ærefuld Sejr for Palladium.

Det er en Film, som i enhver Henseende staar paa Højde med, hvad Udlandet præsterer — og den fortjener at ses, ikke blot af Biografteatrenes store, trofaste Publikum, men ogsaa af dem, der sædvanligvis foretrækker Teatrets Kunst fremfor Filmens.

DON QUIXOTE

PALLADIUM STORFILM I 10 AKTER
EFTER CERVANTES' BERØMTE ROMAN

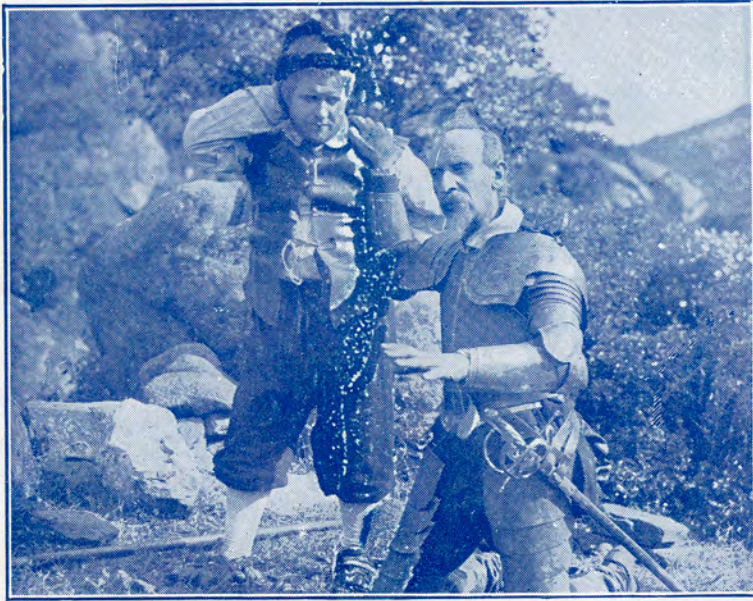
ISCENESAT AF:
LAU LAURITZEN

HOVEDPERSONERNE:

Don Quixote	CARL SCHENSTRØM
Sancho Panza	HARALD MADSEN
Lucinda	Carmen Villa
Dorothea	Lise Bauditz
Cardenio	Svend Melsing
Fernando	Carl Hillebrandt
Don Quixote's Søsterdatter	Vera Hansen
Husholdersken	Agis Winding
Præsten	Christian Schrøder
Barberen	Regnar Bjelke
Samson Carrasco	Torben Meyer
Lucindas Fader	Philip Bech
Lucindas Moder	Vera Lindstrøm
Hertugen	Fritz Lamprecht
Hertuginde	Klara Schwartz
Slotspræsten	Oscar Stribolt

EN PALLADIUM FILM

Don Quixote.

DT SPANSK ORDSPROG siger, at en Lærke, der vil flyve over La Mancha, maa tage Proviant med.

I denne Egn boede engang en fattig Landadelsmand, Don Quixote, sammen med sin gamle Husbestyrerinde og sin Søsterdatter.

Han brugte næsten al sin Tid til Læsning af Ridderromaner, og saadan gik han op i det, han læste, at han glemte at passe sit Gods.

Al denne Læsning i Forbindelse med Nattevaagen tog i den Grad paa hans Hjerne, at det gik ud over han sunde Sans, og hans Hoved var bogstavelig fuldt af Kamp- og Kærlighedseventyr, Trolderi og alskens Daarskaber — lige som i Romanerne.

Saa en Dag faar han en forvildet Idé. Han bilder sig ind, at han for sin Ære og for sit Fædrelands Skyld er nødt til at genoprette de vandrede Ridders Orden, og at han som Medlem af denne Orden skal drage ud til Hest og i fuld Rustning for at opleve Eventyr og kæmpe for Rettens Sag.

Hans Søsterdatter og hans gode Ven, Præsten, søger at forhindre ham i denne Galskab, men forgæves. Don Quixote leder nogle gamle Vaaben

frem, sadler sin skindmagre Krikke, som han kalder Rozinante, og begiver sig ved Solopgang ud paa sin første Færd.

Stolt og forventningsfuld rider han frem over Sletten, drømmende om den Stordaad, han skal øve. Han mangler blot en Dame at elske og kæmpe for. Da faar han Øje paa en Bondepige, og for hans Fantasi bliver hun til en dejlig Prinsesse. Hende kaarer han til sit Hjertes Dame; han giver hende det klingende Navn Prinsesse Dulcinea af Toboso og sværger, at han for hendes Skyld vil drage ud og øve vældige Bedrifter.

Ved Aftentid kommer han halvdød af Sult til et Værtshus, som han tror er en Borg. Værten og Folkene er klar over, at den mærkelige Gæst har en Skrue løs, men de vil ikke udsætte sig for hans Vrede og tager derfor vel imod ham. Det har længe naget Don Quixote, at han ikke, som det sig hør og bør, har modtaget Ridderslaget. »Borgherren« er villig til at gøre sin fornemme Gæst denne Tjeneste, og efter at Don Quixote har vaaget en Nat ved Vandtrugget og givet Bevis for sin frygtløse Tapperhed, bliver han slaaet til Ridder efter alle Kunstens Regler.

Om Morgenen bestiger Don Quixote sin ædle Ganger og rider bort, opfyldt af Glæde over at have faaet sit store Ønske opfyldt. Han faar snart Lejlighed til at vise sit Mod, men det gaar ham galt, da han vil tvinge nogle Købmænd fra Toledo til at erklære, at Dulcinea er Verdens dejligste Kvinde. Den ulykkelige Ridder bliver gennempryglet og vender hjem i ynkelig Forfatning.

Medens Don Quixote ligger til Sengs, beslutter man efter Præstens

Raad at opbrænde alle de skadelige Ridderromaner og desuden at mure Reolen til. Det lykkes dog ikke paa denne Maade at kurere hans Galsskab. Saa snart han atter er rask, underhandler han med S a n c h o P a n z a, en fattig Bonde, der bor i Nærheden. Den enfoldige Sancho tror paa Don Quixote's gyldne Løfter og gaar ind paa at følge ham som hans Vaabendrager.

Ved Morgengry drager de af Sted. Don Quixote rider paa sin Roziante og Sancho Panza paa sit Æsel — kaldet Ruzzio. Ridderen og hans

Vaabendrager tørster efter Eventyr, og det varer heller ikke længe, før Don Quixote kommer i drabelig Kamp med nogle Vejrmøller, som han antager for frygtelige Kæmper. — — —

Det er nu paa Tide at berette om et elskende Par i en af Andalusiens skønne Byer. C a r d e n i o elsker den skønne, fornemme L u c i n d a, og hun gengælder hans Kærlighed. Men den unge Mand faar uventet Befaling til at rejse bort; han skal være Selskab for Hertugens Søn F e r n a n d o, medens Hertugen er paa Rejse, og han kan ikke sige Nej til dette ærefulde Tilbud. Med tungt Hjerte maa han løsrive sig fra sin Elskede og begive sig til Hertugens Slot.

Der opstaar et inderligt Venskab mellem Cardenio og Fernando. Denne betror ham, at han er forelsket, og til Cardenio's Overraskelse viser Fernando's Elskede sig at være en ung Bondepige — den dejlige D o r o t h e a. Cardenio indrømmer, at hun er skøn, men tilraader Vennen at være forsigtig her. Det er farligt at lege med Ilden.

Fernando er optændt af blind Lidenskab. En Nat sniger han sig ind i Dorothea's Kammer, og da han sværger, at han elsker hende saa højt, at hun skal blive hans Hustru, faar han hende i sin Magt. — —

Cardenio har fortalt Fernando om sin Kærlighed til Lucinda, og han har lovprist hendes Skønhed i saa høje Toner, at Vennen er nysgerrig efter at se hende. De bliver enige om at ride hjem til Cardenio's By. Her møder den lykkelige Cardenio sin Elskede ved Havens Gitterport, medens Fernando skjult iagttager dem.

Hertugens Søn ser, at hun er meget smuk, og han bliver glødende forelsket i hende. I de følgende Dage tænker han kun paa den skønne Lucinda, og Kærligheden gør ham til Forræder mod Vennen. Denne har endnu ikke faaet hendes Faders Samtykke. Fernando paatager sig at ordne denne Sag, hvis Cardenio til Gengæld vil bringe et vigtigt Budskab til Hushovmesteren paa Hertugens Slot. Den unge Mand er henrykt, og opfyldt af glade Forhaabninger jager han gennem Sierra Morena — lykkelig over sin Kærlighed og over Fernandos Venskab.

Han aner ikke, at det Brev, han overgiver til Hushovmesteren, indeholder følgende:

»Under et eller andet Paaskud maa du holde Cardenio tilbage i mindst otte Dage.

Fernando.«

Den snu Hushovmester udfører sin unge Herres Befaling, og Cardenio maa vente Dag efter Dag. Imidlertid bejler Fernando til Lucinda, og Brylluppet bliver fastsat. Den ulykkelige, unge Pige faar i al Hemmelighed sendt Bud til Cardenio, der bliver vild af Sorg over Vennens Troløshed. Medens Cathedralens Klokker ringer til Bryllup, jager han af Sted. Han trænger ind i Slottet og ser Præsten i Færd med at forrette Vielsen, saa styrter han bort i afsindig Sorg og flygter op i Sierra Morena.

Imidlertid har Don Quixote og hans trofaste Væbner oplevet mange mærkelige Eventyr, som ikke har bragt nogen timelig Fordel; det har lange Udsigter med de kongelige Belønninger, som Don Quixote har lovet sin tro Vaabendrager.

Den tapre Ridder fortsætter dog ufortrødent sin Kamp mod Verdens Uret og Ondskab. En Dag, da han møder en Flok Slaver, der er paa Vej til Hans Majestæts Galejer, kommer han i Hu, at det er en vandrende Ridders første Pligt at staa de Undertrykte bi. Efter en drabelig Kamp med Vogterne lykkes det Don Quixote at faa Slaverne sat i Frihed, og han finder nu, at de bør fremstille sig for den uforlignelig skønne Dulcinea af Toboso og fortælle hende, hvordan han befriede dem af Slaveriets Lænker. Det vil de befriede Fanger ikke — i Stedet for overfalder de

deres ædle Velgører. Utak er Verdens Løn, og at gøre godt mod Slyngler er som at hælde Vand i Havet!

Sancho Panza er bange for Følgerne af dette Eventyr, og han aander først lettet op, da de befinder sig i Sierra Morena's vildsomme Bjerge. Ogsaa her forfølger en ulykkelig Skæbne vore to Helte. En formastelig Tyv stjæler Sancho Panza's Æsel, og Vaabendrageren sørger dybt over Tabet af Ruzzio. Det er ham kun en ringe Trøst, at hans Herre paastaar, at det er Troldpakket, som har øvet denne Skændselsgerning.

Samme Morgen ser de en ung Mand med sønderrevne Klæder — øjensynlig en Ulykkelig, der har mistet sin Forstand. Han kommer ned til dem; Don Quixote aner straks, at den Fremmede har lidt en stor Sorg, og den ædelmodige Ridder tilsiger ham sin uvurderlige Hjælp. Den unge Mand, i hvem vi genkender Cardenio, fortæller om sin Kærlighed til den skønne Lucinda og om den troløse Ven, der stjal hans Lykke. Saa styrter han sig i et pludseligt Anfald af Raseri over Don Quixote og forsvinder op i Bjergene. Rystende af Skræk hjælper Sancho Panza sin Herre paa Benene. Don Quixote forklarer ham, at den unge Ridder var vanvittig af Kærlighed. Nu vil han paa samme Vis sørge over sin ulykkelige Skæbne, og Sancho Panza skal uopholdelig begive sig til den uforlignelige Dulcinea og bringe hende det Budskab, at den navnkundige Don Quixote er blevet forrykt af Kærlighed til hende.

Forinden Sancho drager bort, ønsker Don Quixote, at han skal være Vidne til hans oprivende Smerte. Han affører sig sit Tøj og springer rundt som en Galning i bar Skjorte. Nu kan Vaabendrageren da med Sandhed sige til den Skønne, at hendes Ridder er blevet fuldstændig forrykt af Kærlighed.

Rystet i sin Sjæls Inderste rider Sancho bort paa Rosinante. Han er ikke kommet langt, før han møder Præsten og Barberen hjemme fra Landsbyen. De er ude for at søge efter Don Quixote og har besluttet ved List at lokke ham hjem. Barberen skal agere Prinsesse og anraabe om Don Quixote's Bistand. De drager nu allesammen til Sierra Morena for at udføre Planen. Paa Vejen finder de en smuk, ung Pige, forklædt som Dreng — det er Dorothea, der er flygtet fra sit Hjem efter at Fernando har bragt hende i Ulykke. Præsten tager sig faderligt af hende og faar hende overtalt til at agere Prinsesse. Det lykkes dem at narre Don Quixote, der straks glemmer sin egen Sorg for at staa den skønne Dame bi. Alle drager nu af Sted, og Cardenio slutter sig til dem. I det Værtshus, hvor de tager ind for at overnatte, træffer de uventet Fernando og Lucinda. Vielsen blev ikke fuldbyrdet, den ulykkelige, unge Kvinde, der ikke vil ægte Hertugens Søn, blev indespærret i Klostret i Santa Cruz, hvorfra Fernando nu har bortført hende. Cardenio er lykkelig over

at gense sin Elskede, og Don Quixote forhindrer, at det kommer til Strid mellem de to Rivaler.

Fernando indser, at Lucinda aldrig vil blive hans, men han trøster sig ret snart med Dorothea, som Skæbnen har ført tilbage til ham. Don Quixote føler sig med Rette stolt, da han har forenet de to elskende Par, og Sancho fryder sig højlig over, at hans Herre her har øvet en beundringsværdig Daad.

Om Natten har Don Quixote sin berømmelige Kanmp med Værtens Rødvinssække, som han antager for lede Troldkarle. Efter dette Eventyr transporteres han hjem og maa nogen Tid holde sig i Ro — men en skønne Morgen drager han paany ud med Sancho, der er opsat paa at faa den Ø, som Don Quixote længe har lovet ham.

De oplever mange og mærkelige Eventyr. Don Quixote besejrer »Spejlridderen«, og det forringer ikke Sejrherrens Stolthed, at hans Modstander viser sig at være Literaten S a m s o n C a r r a s c o hjemme fra Landsbyen. Snart efter times der Don Quixote og Sancho en stor Ære. De bliver modtaget som Hædersgæster paa Hertugens Slot, og den trofaste Vaabendrager faar endelig sit Ønske opfyldt. Hertugen gør ham til Statholder over en Ø. En stakket Tid nyder han Magtens Sødme, saa bliver han klar over, at han ikke egner sig til at være Statholder, og drager atter ud med sin Herre.

Don Quixote's glørværdige Løbebane faar dog snart efter en sørgelig Afslutning. Han besejres af »Maaneridderen«, den samme Samson Carrasco, der tidligere har indladt sig i Kamp med Don Quixote. Syg og nedbrudt vender den slagne Ridder hjem. Han har givet det Løfte, at han ikke vil røre Vaaben et Aar, men den tvungne Uvirksomhed er en saa stor Lidelse for den ærgerrige Mand, at Døden kommer som en Befrielse. Saaledes ender den navnkundige Don Quixote's daadrige Liv.

Lau Lauritzens Storværk

ALLEREDE for mange Aar siden fattede Lau Lauritzen den Plan at filmatisere Don Quixote. Med Fyrtaarnet og Bivognen havde han skabt to originale, komiske Typer, der paa en Maade var beslægtede med Cervantes' to Helte. Igennem en lang Række Lystspil, indrammet af den smilende, danske Natur, vandrede de to snurrige Vagabonder fra Eventyr til Eventyr. Hvad det ydre Udstyr angik, kunde disse Lystspil paa ingen Maade staa Maal med Konkurrenterne fra Hollywood, men til Gengæld rummede de en oprindelig Komik, et elskværdigt Lune og en dyb Hjertervarme, der bragte dem Sejren.

Fra mange Sider kom der efterhaanden Forslag om at optage Don Quixote. Selv Johannes V. Jensen foreslog at lade Cervantes' to uødødelige Skikkelser fremstille af Carl Schenstrøm og Harald Madsen, der ejede alle Betingelser for at kunne levendegøre den sværmeriske Ridder og hans tro Vaabendrager.

Lau Lauritzen besluttede nu at realisere Planen. Han gik til Værks med uhyre Grundighed. Først anskaffede han sig et Utal af Don Quixote-Udgaver paa alle europæiske Sprog, væsentlig for at studere Illustrationerne. Saa foretog han en Rejse til Spanien for at optage Scenerne paa de Steder, hvor

Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse havde øvet sine vældige Bedrifter. Efter Maaneders Arbejde kunde Selskabet vende hjem og fuldføre Filmen i Atelieret i Hellerup.

Foruden de to populære Hovedkræfter medvirker en Række spanske og danske Skuespillere — og alle har de ydet det bedste, de formaaede. For Lau Lauritzen er det hans Livs Hovedværk, — han har ikke alene ansporet sine Skuespillere til at yde det bedste, han har selv ofret alt, hvad en Mand evner, naar han lægger al sin Energi og Erfaring i det Arbejde, som opfylder ham helt.

Billeder fra Optagelsen af „Don Quixote“.

En Korrespondance fra Toledo under Palladiums Don Quixote-Optagelser, Sommeren 1926.

DEN internationale Film er ved at opdage Spanien. Ganske vist: Alerede for adskillige Aar siden indspiliede Peter Urban Gad og Asta Nielsen et Drama i Sevilla og Granada, siden nøjedes man med at bygge Dekorationer i Hollywood . . . baade Carmen med Geraldine Farrar og Blod og Sand med Valentino foregik i et konstrueret Spanien, der lignede det, Folk forestiller sig ved Spanien, meget mere end det rigtige. Men nu kommer de kapitalstærke Selskaber: Tyskerne optager allerede i Sommer en stor Film paa Balearerne med Assistance af den nyskabte Flaades Middelhavseskadre, og senere vil de i Burgos og Valencia kaste sig over El Cid, Spaniens Nationalhelt, og hans Jernkuffert. Amerikanerne har udvalgt El Gran Capitan, Neapels Erobrer, der ligger begravet i San Jeronimo i Cordova. Ogsaa Columbus staar for Tur. Det er en taknemmelig Opgave, thi man kan følge Sporene af hans Smertensgang fra By til By. Først af alle sugede dog Danskerne den spanske Sol op paa deres Celuloidstrimler. Palladium har i det sidste Par Maaneder flyttet sine Telte fra det ene skønne og minderige Sted til det andet i Castilien og Andalusien, og nu er alle Udebilleder af Don Quixote fotograferede paa Baggrund af selve de Egne, hvori Cervantes lader sin uødødelige Roman om Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse foregaa. Hvor Traditionen ikke fæstner de enkelte Optrin til bestemte Pletter, har Lau Lauritzen valgt de berømteste af Dati-

dens arkitektoniske Monumenter til Skueplads. Don Quixote er Gotikens Møde med Renæssancen med enkelte Udflugter i det mauriske.

Nonnerne i Triana.

DANSKERNES Bestræbelser for paa Filmen at finde et virkelig gyldigt Udtryk for den spanske Literaturs Hovedværk — for den Bog, hvis Betydning i Spanien naar op ved Siden af Bibelens, og som spiller en større Rolle for det enkelte Individ end nogen anden Roman i noget andet Land — blev overalt mødt med den største Hjælpsomhed, baade officielt og privat: Toledos Militær medvirkede i Optrinnet, hvor Faareflokken i Ridderens Fantasi forvandler sig til en fjendtlig Hær. Unge Officerer dannede Hertugens Jagtselskab. Kong Alfons udlaaente Møbler fra sine private Værelser i Slottet i Sevilla. Alle Fontænerne, som Peter den Grusomme lod konstruere for at kalde Smil frem omkring Maria de Padillas skønne Mund, sprang i hvid og overdaadig Brusen for at kaste Glans over Kærlighedsscenerne i Alcazars Haver. Hertugen af Alba, femten Gange Grande af Spanien, aabnede i Calles de la Duenas sit Palads med de elleve palmesmykkede Gaarde, Grevnen af Santa Coloma, en af de berømteste af alle Tyreopdrætttere, gav Adgang til de fjerneste Kroge indenfor Murene i Slægtens ældgamle Hus, hvor Aarhundrederne var gaet langt udenom. Ja, selv Nonnerne i Klosteret Santa Ana paa Guadalkivirs anden Bred.

midt i den støjende Zigeunerforstad Triana, lod Porten lukke paa Klem og de danske Skuespillere — hvidsminke- de og i Cervantes-Tidens silkeknitren- de Dragter — slippe ind mellem Blom-

ved Philip den Andens Hof, Lucinda, spillet af en ung Spanierinde, Carmen Villa, med sin fornemt skaarne Profil over Pibekravens Strutten, Fotografere- ne . . . da pludselig var der een, som

sterne foran Madonnabilledet paa Kir- kens yderste Mur. Den Kvinde, der een Gang træder over Santa Ana-Klo- sterets inderste Tærskel kommer først ud igen, naar hun er død . . . levende maa ingen se hende, død bliver hun udstillet i Skæret af mange tændte Vokslys foran Kirkens Højalter! I en Pause under Filmsoptagelserne gik Skuespillerne ind i den tomme Kirke: Cardenio, Svend Melsing, klædt som

udbrød: Se dèr! Bag et tæt Gitterværk paa et Galeri højt oppe under Hvæl- vingerne skimtede man Omridset af en Klynge Nonner, som presset ind mod Tremmerne stirrede ned paa den sæl- somme Verden, der pludselig aabenba- rede sig for dem. Men næppe følte Non- nerne, at de var opdagede, før de fløj fra hinanden: Klyngen splittedes i sam- me Sekund, de fremmede Øjne borede sig gennem Revnerne ind i Non-

neres nyfigne Blikke. Der lød et haardt Smæld som af en hastigt vir- kende Mekanisme, og Revnerne for- svandt . . . hver enkelt Tremme dreje- de sig en halv Omgang og dannede til- sammen en ubrudt Flade, en Mur! Non- nerens Udflugt var endt. Men inden Filmsfolkene forlod den ydre Gaards- plads med Madonnabilledet og gen- nem Porten paa Klem atter slap ud i Zigeunerbyens lirekasseklimprende Ba- nalitet, blev der lagt en Pengesum, en Gave til Madonna, paa den roterende Skive, der kan drejes rundt, uden at nogen ser, hvem der staar indenfor . . . det er den eneste Forbindelse, Nonner- ne opretholder med Omverdenen: Ad denne Vej kommer Maden ind i Klo- steret. Ad denne Vej gaar der Bud, naar En er død.

I Tyrefægterklubben.

SPANIEN kom de danske Filmsfolk i Møde paa ethvert Punkt. Kun den spanske Sol skuffede. Man havde regnet med store Vanskeligheder i det fremmede Land, men eet var man sik- ker, saa sikker paa: At Himmelen altid vilde være skyfri og Vejret straalende! Statistiken opgiver dog, at af Aarets 8000 Timer skinner Solen i Madrid de 4000. Men ligesom i det øvrige Europa saaledes har dette For- aar ogsaa i Spanien udmærket sig ved Kulde og Regn . . . der har været vid- underlige Dage, og allerede ved Paa- sketid modnedes omkring Aranques de første Skovjordbær: Die schönen Tage von Aranques sind nicht ganz vorüber. trods Domingos indledende Replik i Don Carlos. Ofte staar der en næsten massiv Duft af Roser og soltørrede Abrikoser omkring det berømte Lyst- slot. Men lige saa ofte har det gigan- tiske Granitkors paa Valfartsbjerget ved Getafe, Spaniens geografiske Midt- punkt, løftet sig lysende mod en Uvejrhimmel, lynflænget og ond.

Optagelserne begyndte ude paa La

Mancha-Sletten. Danskerne slog sig ned i Alcazar de San Juan, en lille By, hvor Vinene fra Estramadura, Andalu- sia og Alicante løber sammen i store Bodegaer. De rige Vinkøbmænd gjorde Filmens Folk til Æresmedlemmer af Tyrefægterklubben, Samlingsstedet for Tilhængere af den nationale Sport, hvor hver enkelt Torero, der har op- traadt i den lokale Arena, har sin egen Stol med sine Farver i Rygstødets Tremmer, og hvor Hovederne af sær- lig tapre Tyre — Toros bravos — smykker Væggene. Der blev holdt Vin- prøver i de forskellige Kældere, og Glassene skylledes efter hvert tilbage- lagt Mærke Vin, indtil man vadede deri. Naar Bodegaens Ejer vilde hædre en Gæst, fyldte han et Glas til Ran- den, slyngede saa Indholdet op mod Loftet — Væsken stod som en gylder: Søjle, en Skypumpe i Rummet — og fangede det igen uden at spilde en Draabe.

Foruden de danske Skuespillere medvirkede en Række spanske fra Ma- drid, men to af Hovedrollerne udførtes af lokale Kunstnere, som straks knyt- tedes fast til Palladium: Don Quixotes' Hest Rosinante og Sancho Panzas Æsel Ruzio. Hesten havde kendt bed- re Dage, skønt noget afrakket, virkede den endnu fornem, dens Væsen var som en virkelig kastilliansk Landadels- mands, sindsligevægtigt, sig sin egen gode Afstamning fuldt bevidst. Æselet kom fra jævne Forhold, buttet, tæt klippet paa Ryggen, hvor Sadlen laa, langhaaret, laadden paa den runde Bug . . . altid i godt Humør, dog uden at bevæge sig et Skridt mere end højst nødvendigt, et godt Sidestykke til den snusfornuftige Sancho Panza.

Saaledes døde Rosinante.

DET var Meningen, at baade Hest og Æsel skulde være rejst til Dan- mark, og naar Optagelsen af Don Qui- xote engang var fuldført have endt de-

res Dage med Pension ude ved Atelieret i Hellerup . . . nu kommer imidlertid Ruzio til at rejse alene! Thi Rosinante er død! Muligvis kunde den ikke taale pludselig at faa det saa godt. Overgangen var for voldsom. Den havde jo allerede levet et langt Liv i et Land, hvor Befolkningens Livsglæde gerne giver sig Udtryk i, at man Søndag Eftermiddag slaar seks Tyre ihjel eller — i mindre Format — sparkes til den nærmeste Hund eller pisker løs paa en Hest. Rosinante fik pludselig nok at spise, og der blev vaaget over, at ingen Spanier fik Lov til at blive livsglad indenfor Kæppens Rækkevidde. Den stod det ikke igennem. Jeg dvælede ved dens Dødsleje i La Carolina, en hidtil ikke berømt By paa Sierra Morenas sydlige Skraaning. Vi kom fra Linares for at hente den ud i Bjergene, hvor Ridderen ventede, og Riccardo Castellano, der passede baade den og Æslet, stod paa Tærskelen til Herberget »Den forgyldte Løve« og saa bekymret ud. Han var en Hestemægler fra Alcazar de San Juan, der oprindeligt havde ordnet Købet og siden forlod Kone og fem Børn for at følge med Filmen: En ordentlig Mand helt igennem, Spanier selvfølgelig og derfor lidt uforstaaende, naar det blev forlangt, at han skulde behandle Rosinante som et andet Menneske. Riccardo Castellano kunde i Modsætning til de fleste af sine Landsmænd skrive helt pænt, hans Forældre havde sendt ham i Skole allerede da han var tre Aar . . . ikke saa meget af Omhu for hans Uddannelse, som for at blive af med ham hjemme. Nu førte han mig gennem »Den forgyldte Løve«s Port, der foroven løb op i en mægtig kegleformet Skørsten med et rundt Hul øverst, hvorigennem man saa de drivende Skyer. Skorstenen var foret med ulden Sod, thi i Nætterne gjorde Kuske og Æsel drivere lid paa Stengulvet og lejrede sig omkring. Herberget indenfor bestod af umaade-

lige Stalde, et levende Mørke af varme, urolige Dyr . . . Riccardo Castellano tog mig ved Haanden og førte mig ved Sparken, Gumlen, Gnubben, Prusten og Raslen af Spiitov om bag en Karre . . . her faldt lidt Lys ind gennem en aaben Luge, og her laa Rosinante. Den rejste Hovedet og sagde med Blikket: Undskyld, men jeg kan ikke mere . . . igrønt er jeg mig bevidst at have gjort min Pligt som en Hest af ordentlig Familie. Lad mig nu faa Fred.

Udenfor Herberget, paa La Carolinas Torv, tømrede man Boder op til det aarlige Marked, Feria'en. Plakater meldte om Tyrefægtning, seks lokale Tyre og nogle Begyndere som Torro's. Der blev straks givet Ordre til at slaa Rosinante ned. Thi det vilde jo være fristende, mens Filmens Folk, disse sentimentale Dinamarceser, var langt borte, ude i Bjergene, at stable Rosinante paa Benene og sætte en Picador op paa Ryggen af den. Den behøvede jo bare at staa oprejst, indtil den første Tyr fik jaget sine Horn op i dens Bug.

Saaledes døde Rosinante. Dens Rolle maatte dubleres.

Kampen med Vejrmøllerne —

ROSINANTES sidste Eventyr blev igrønt med en Picador. Det var under Kampen med Vejrmøllerne.

Man optog dette, det berømteste af alle Don Quixotes Sammenstød med tænkte Fjender i Criptana . . . ved de samme Vejrmøller, der har givet Don Miguel Cervantes Idéen til Sammenstødet. Fra sine Vinduer i Argamasila kunde han hen over La Mancha-Slettens afsvedne Øde, hvor selv Lærken maa tage Proviant med, naar den kommer flyvende fra andre Egne, se de hvide Gaarde i Criptana og paa Højderyggen bag ved de hvide Møller snurrende, snurrende.

For ikke at udsætte Carl Schenstrøms

dyre Liv for Slag af Møllevingerne blev der fra Madrid indforskrevet en rigtig Picador, en af disse sidste Rangs Tyrefægttere, der i Arenaen, godt pansrede paa Krop og Ben, lader sig smide af døende Heste. Naar man er vant til at stikke med Lanse til en Tyr, maa man jo ogsaa kunne stikke til en Møllevinge. igrønt bringer Carl Schenstrøm saamænd Filmen ethvert Offer: Han spiser sig ikke mæt for at blive mager nok, og for at undgaa Paryk lader han sine egne Hovedhaar tjavsevis rykke ud med Rode. Han er en glimrende Sminkør. Masken minder mere om Gustave Dorés Tegninger end om Marstrands.

Altsaa Picadoren kom! Han hed Toribio Gomez, og han forlangte 300 Pesetas for at gaa løs paa Møllen. 300 Pesetas er en Picadors Dagløn, naar han falder af Hesten i Madrids Arena.

Toribio Gomez blev iført Don Quixotes brune Vams og hullede Tricot. Det rustne Harnisk spændtes om ham, og han besteg Rosinante. Saa rakte Riccardo Castellano ham Lansen. Mindst fem Tusinde Tilskuere fra La Mancha-Slettens Byer stod under Møllebjergene. Folk var kommet langvejs fra. Dette var den største Dag i Criptanas Historie.

Lau Lauritzen raabte paa Spansk. Een Gang red Toribio Gomez ind paa

den snurrende Mølle. Han følte Suset i Luften af Vingerne, saa strøg de med enorm Svingkraft tæt forbi hans Krop. Rosinante strejfedes og sank i Knæ. Toribio Gomez gav den Sporerne, væk væk! Dette var jo meget farligere end en Corrida med Hertugen af Veraguas Tyre. Her var det ikke gjort ved at falde af og blive samlet op af Rakkerknægtene, ogsaa kaldet De kloge Aber. Da Lau Lauritzen forlangte af Picadoren, at han skulde gaa løs paa Møllen een Gang til — det man i Filmen kalder: Omspil — krævede han en mangedoblet Betaling, og da han mærkede, at man ikke var utilbøjelig til at betale ham Prisen, afbrød han enhver Forhandling og rejste straks tilbage til Madrid. Ikke Alverdens Penge skulde faa ham til oftere at ride ind paa en snurrende Mølle.

Heldigvis var det første Angreb lykkedes, over Forventning.

Vi saa senere Toribio Gomez i Toledos Arena. Han var den Dag Reserve-Picador. Et Øjeblik holdt han til Hest lige indenfor Barriøren paa det Sted, hvor vi sad paa første Række. Han ventede paa, at det skulde passe Tyren at bore Hornene op i Hestens Bug, og at han selv skulde blive smidt af. Saa raabte vi til ham:

— Molinos, Molinos!

Han saa op og genkendte os. Og blev meget bleg.

Henry Hellssen.

Pressens Udtalelser om
Don Quixote

Aftenbladet:

En fortræffelig Aften i Paladsteatret.

Berlingske Tidende:

Don Quixote-Filmen fik Sukces.

*Det er en Film baade for Films-Publikum
og for Teatergængere.*

B. T.:

Den danske Verdensfilm gjorde Lykke.

Børsen:

Fortrinligt Spil — udmærket Iscenesættelse.

Folkets Avis:

*Dygtigt og godt er dette store Arbejde gjort,
saavel fra Instruktørens, Skuespillernes som
fra Fotografernes Side.*

København:

*Billeder af uforglemmelig Skønhed og barok
Komik.*

Nationaltidende:

*Den danske Storfilm gjorde megen Lykke i
Paladsteatret.*

Politiken:

Der var meget stærkt Bifald.

Ekstrabladet:

*Man bør yde Lau Lauritzen den største Re-
spekt for hans Arbejde.*

En

Palladium Film